

Pensioen Updates Nummer 10, 2020

Nummer 10, 2020

Redactie: Prof. mr. drs. M. Heemskerk.

INHOUDSOPGAVE

Hof van Justitie van de Europese Unie

[Hof van Justitie van de Europese Unie, ECLI:EU:C:2020:810](#) 08-10-2020

Lager loon voor 65+-docent met arbeidsovereenkomst bepaalde tijd geen discriminatie?

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2020:1631](#) 16-10-2020

Hoogte afstorting pensioen na echtscheiding dga onjuist vastgesteld?

Hof

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2020:1969](#) 13-10-2020

Omvang schade niet aanpassen streefregeling ondanks waarschuwing NN over aanpassen rekenrente beperkt door fiscale rekenrente

Rechtbank

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2020:9700](#) 23-10-2020

Intrekking vrijstellingsbesluit met terugwerkende kracht is in strijd met rechtszekerheid

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2020:10378](#) 15-10-2020

Defensie mocht verzoek om verlaging ontslagleeftijd van 60 naar 55 jaar afwijzen

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2020:10117](#) 07-10-2020

Protest militair tegen hoogte arbeidsongeschiktheidspensioen faalt, wel vergoeding wegens overschrijding redelijke termijn

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2020:10118](#) 06-10-2020

Militair met traumatic brain injury heeft recht op arbeidsongeschiktheidspensioen horend bij 20% arbeidsongeschiktheid

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2020:4572](#) 15-09-2020

Bpf Schoonmaak te snel met faillissementsaanvraag in coronatijd

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2020:8420](#) 02-09-2020

Geen inzage in meer dan door Zwitserleven al verstrekte gegevens

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2020:9814](#) 19-08-2020

Rechtbank wijst verzoek om partneralimentatie en voorziening nabestaandenpensioen af.

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2020:4076](#) 22-07-2020

Werkgever mocht flexpensioen in mindering brengen op wachtgelduitkering

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2019:10871](#) 08-03-2019

Vaststelling schade na schending zorgplicht bij waardeoverdracht

Centrale Raad van Beroep

[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2020:2422](#) 08-10-2020

Hoogte militair arbeidsongeschiktheidspensioen goed vastgesteld

[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2020:2407](#) 01-10-2020

Verzoek militair arbeidsongeschiktheidspensioen terecht afgewezen, geen schending zorgplicht

Antillen

[Gerecht in eerste aanleg van Sint Maarten, ECLI:NL:OGEAM:2020:73](#) 19-10-2020

Bezwaar voormalig ambtenaar Sint Maarten tegen verhoging pensioenleeftijd in Pensioenlandsverordening niet-ontvankelijk.

[Gerecht in Ambtenarenzaken van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba, ECLI:NL:OGAACMB:2020:87](#) 12-10-2020

Pensioenfonds Curaçao heeft hoogte pensioenuitkering correct vastgesteld

RECHTSPRAAK

Intrekking vrijstellingsbesluit met terugwerkende kracht is in strijd met rechtszekerheid

Werkgever heeft vrijstelling van verplichte deelneming aan het bedrijfstakpensioenfonds Hibin vanaf 1 juli 2001. Het pensioenfonds trekt de vrijstelling in vanaf 1 maart 2020 met terugwerkende kracht. Partijen zijn het er over eens dat de werkgever in ieder geval op 1 maart 2020 niet meer onder de verplichte werkingssfeer van Bpf HiBiN viel. Onduidelijk is wanneer de activiteiten van eiseressen gewijzigd zijn. De rechtbank oordeelt dat intrekking van het vrijstellingsbesluit van 20 april 2004 met terugwerkende kracht in strijd met de rechtszekerheid is. Dat betekent dat ervan uit moet worden gegaan dat de werkgever(s) van 1 juli 2001 tot 1 maart 2020 over een vrijstelling beschikten.

Geschil over intrekking vrijstellingsbesluit door bedrijfstakpensioenfonds Hibin aan (een rechtsvoorganger van Cementbouw. Bij besluit van 20 april 2004 (het vrijstellingsbesluit) heeft het pensioenfonds vrijstelling van de verplichte deelneming in Bpf HiBiN verleend met ingang van 1 juli 2001. Bij besluit van 19 december 2019 (het intrekkingbesluit) heeft het pensioenfonds de verleende vrijstellingen ingetrokken met ingang van 1 maart 2020. Cementbouw c.s. hebben tegen dit intrekkingbesluit bezwaar gemaakt. Bij besluit van 23 april 2020 (13:05 uur; bestreden besluit I) heeft verweerster het intrekkingbesluit van 19 december 2019 ingetrokken. Cementbouw c.s. hebben tegen dit besluit beroep ingesteld (ROT 20/2965). Bij besluit van 23 april 2020 (13:40 uur; bestreden besluit II) heeft verweerster het besluit van 20 april 2004 ingetrokken. Eiseressen hebben tegen dit besluit beroep ingesteld (ROT 20/2964). Bij besluit van 23 april 2020 (14:15 uur; bestreden besluit III) heeft het pensioenfonds het bezwaar van eiseressen tegen het intrekkingbesluit van 19 december 2019 (besluit I) niet-ontvankelijk verklaard. Eiseressen hebben tegen dit besluit beroep ingesteld (ROT 20/2966). Het pensioenfonds heeft zich verweerd. De rechtbank oordeelt dat bij besluit van 20 april 2004 met ingang van 1 juli 2001 vrijstelling aan eiseressen is verleend. De brieven

van 4 augustus 2017 en 31 januari 2019 zijn (verlengings)besluiten waaruit blijkt dat de vrijstelling nog steeds geldig was. Met het intrekkingbesluit van 19 december 2019 is deze vrijstelling met ingang van 1 maart 2020 ingetrokken. De rechtbank beoordeelt de vrijstelling voorwaardelijk, te weten onder de voorwaarde dat er een verplichte deelneming bestaat. Als de civiele rechter in een later stadium oordeelt dat geen verplichting bestond, zal dit slechts tot gevolg hebben dat achteraf duidelijk is geworden dat geen oordeel over de vrijstelling nodig was. Een en ander kan mogelijk anders liggen indien het evident is dat van verplichte deelneming geen sprake is. Dat laatste is hier niet het geval. Onduidelijk is namelijk per wanneer de activiteiten van eiseressen precies gewijzigd zijn. Partijen zijn het er over eens dat eiseressen in ieder geval op 1 maart 2020 niet meer onder de verplichte werkingssfeer van Bpf HiBiN vielen. Partijen hebben er niet voor gekozen zich voor een beslissing op de vraag in hoeverre en per welke datum, er geen sprake meer was van verplichte deelneming in Bpf HiBiN tot de kantonrechter te wenden. Dit alles brengt mee dat intrekking van het vrijstellingsbesluit van 20 april 2004 met terugwerkende kracht in strijd met de rechtszekerheid is. Dat betekent dat ervan uit moet worden gegaan dat eiseressen van 1 juli 2001 tot 1 maart 2020 over een vrijstelling beschikten. Het (rechtstreekse) beroep tegen het bestreden besluit II is dan ook gegrond en het bestreden besluit II zal worden vernietigd. De bestuursrechter verklaart de beroepen gericht tegen de bestreden besluiten I, II en III gegrond; vernietigt de bestreden besluiten I, II en III; bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van bestreden besluiten I en III; verklaart het bezwaar gericht tegen het intrekkingbesluit van 19 december 2019 gegrond.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 23-10-2020

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2020:9700

Zaaknummer: Rot 20/2964, ROT 20/2965 en ROT 20/2966

Rechters: P. Vrolijk, E.J. Rutten en A.J. van Spengen

Wetsartikelen: 7:11 lid 1 Awb en 7:1a Awb

RECHTSPRAAK

Bpf Schoonmaak te snel met faillissementsaanvraag in coronatijd

Bpf Schoonmaak en beroepsorganisatie RAS vragen faillissement aan van werkgever wegens openstaande vorderingen. Werkgever voert aan dat niet volledig voldoen van vorderingen komt door coronamaatregelen. De rechtbank oordeelt dat in die niet aan de werkgever toe te rekenen omstandigheden mag worden verwacht dat het Bpf een betalingsregeling treft. De werkgever heeft een volgens de rechtbank reële betalingsregeling voorgesteld en met de nakoming een betekenisvolle aanvang gemaakt. In dat licht kan niet gesproken worden van de toestand opgehouden te hebben te betalen. De rechtbank merkt op dat geen sprake is van een steunvordering van betekenis. Weliswaar zijn er twee verzoekers maar de vordering van de tweede verzoeker bedraagt slechts € 379,73. De rechtbank oordeelt dat dit bedrag onder de omstandigheden te gering is om te voldoen aan de vereisten die redelijkerwijs aan een steunvordering moeten worden gesteld.

Bedrijfstakpensioenfonds Schoonmaak en beroepsorganisatie RAS vragen faillissement aan van een werkgever wegens openstaande vorderingen. De rechtbank stelt vast dat het Pensioenfonds een bedrag van (nu nog) circa € 5.900 te vorderen heeft. Om te komen tot het oordeel dat gerekestreerde daarmee in de toestand van te hebben opgehouden te betalen is komen te verkeren, is meer nodig dan enkel het bestaan van een vordering. De werkzaamheden zijn door de coronacrisis sterk teruggelopen en daarmee zijn inkomsten. Hierdoor heeft gerekestreerde betalingsproblemen gekregen. Verzoekers hebben recht op volledige betaling van hun openstaande vorderingen, dat wordt door gerekestreerde niet betwist. De reden voor het nog niet volledig voldoen van de openstaande vorderingen ligt, naar gerekestreerde heeft gesteld, in de terugval in inkomsten vanwege de coronamaatregelen en

de daarmee gepaard gaande beperkingen voor het verrichten van werkzaamheden door gerekestreerde. Dit komt de rechtbank niet onaannemelijk voor. Onder deze omstandigheden, die niet aan gerekestreerde kunnen worden toegerekend, mag van verzoeksters verwacht worden dat zij een betalingsregeling zullen treffen, dan wel met een dergelijk voorstel zullen instemmen, dat passend is bij de huidige economische situatie. Ter zitting is gebleken dat gerekestreerde niet alleen een – naar het oordeel van de rechtbank reële – betalingsregeling heeft voorgesteld, maar dat hij hiermee bovendien reeds een betekenisvolle aanvang heeft gemaakt door de afgelopen twee maanden steeds € 1.000 af te lossen. Het is dan ook redelijk te veronderstellen dat hij ook de komende maanden in staat zal blijken dit bedrag te blijven voldoen. In dit licht kan niet worden gesproken van de toestand van te hebben opgehouden te betalen. Ten overvloede merkt de rechtbank nog op dat geen sprake is van een steunvordering van betekenis, althans, dat daarover niets is aangevoerd. Weliswaar is sprake van een tweetal verzoekers, zodat formeel gesproken kan worden van pluraliteit van schuldeisers, maar de vordering van de tweede verzoeker – RAS – beloopt blijkens het verzoekschrift een bedrag van slechts € 379,73. De rechtbank is van oordeel dat dit bedrag onder de omstandigheden te gering is om te voldoen aan de vereisten die redelijkerwijs aan een steunvordering moeten worden gesteld. De rechtbank wijst het verzoek af.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 15-09-2020

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2020:4572

Zaaknummer: C/13/687154 / FT RK 20.795

Rechters: A.E. de Vos

Advocaten: S.K. Tuithof

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Bezwaar voormalig ambtenaar Sint Maarten tegen verhoging pensioenleeftijd in Pensioenlandsverordening niet-ontvankelijk.

Voormalig ambtenaar op Sint Maarten maakt bezwaar tegen verhoging van de pensioenleeftijd in 2016. Volgens hem geldt voor hem de lagere pensioenleeftijd bij uitdiensttreding. Het Gerecht in eerste aanleg Sint Maarten verklaart zijn bezwaar niet-ontvankelijk. De Pensioenlandsverordening is een algemeen verbindend voorschrift.

Een voormalig ambtenaar van Sint Maarten kan zich niet verenigen met de verhoging van de pensioengerechtigde leeftijd. De pensioengerechtigde leeftijd is door middel van de Landsverordening van 11 april 2016 tot wijziging van de Pensioenlandsverordening overheidsdienaren (hierna: PLvo), de Landsverordening leeftijdsgrens ambtenaren en de Wachtgeldregeling overheidsdienaren verhoogd. De ambtenaar meent dat de Landsverordening van 2013 op hem van toepassing is of althans behoort te zijn, omdat hij toen feitelijk is opgehouden overheidsdienaar te zijn.

Sint Maarten heeft aangevoerd dat de ambtenarenrechter niet bevoegd is in deze kwestie dan wel het bezwaar niet-ontvankelijk is omdat het gericht is tegen een algemeen verbindend voorschrift.

Het Gerecht stelt vast dat de PLvo als een algemeen verbindend voorschrift moet worden aangemerkt, nu het (algemene) regels bevat die voor de pensioenen van overheidsdienaren en hun nabestaanden en wezen gelden, en onvoldoende concretiserend is jegens klager. Het Gerecht overweegt in dit verband dat uit artikel 35 lid 1 Rar volgt dat slechts beschikkingen, handelingen of weigeringen om te handelen of te beschikken vatbaar zijn voor bezwaar. Een beschikking betreft een besluit dat niet van algemene strekking is. Kenmerkend voor een beschikking is dat het een concreet geval betreft. Gelet hierop kan het bezwaar van klager, nu het zich uitsluitend richt tegen een algemeen verbindend voorschrift, niet worden beoordeeld en getoetst door de ambtenarenrechter. Het Gerecht in eerste aanleg van Sint Maarten

verklaart het bezwaar niet-ontvankelijk.

Instantie: Gerecht in eerste aanleg van Sint Maarten

Datum uitspraak: 19-10-2020

ECLI: ECLI:NL:OGEAM:2020:73

Zaaknummer: SXM202000416-GAZ 3/2020

Rechters: J.M. Ghrib

Wetsartikelen: 35 lid 1 Rar

RECHTSPRAAK

Rechtbank wijst verzoek om partneralimentatie en voorziening nabestaandenpensioen af.

Echtscheidingsgeshil. Vrouw verzoekt als nevenvoorzieningen onder meer partneralimentatie en voorziening nabestaandenpensioen. De rechtbank oordeelt dat de man geen draagkracht heeft. De vrouw heeft onvoldoende inzichtelijk gemaakt welk deel van de partneralimentatie betrekking zou moeten hebben op een aanvullende pensioenvoorziening.

Partijen zijn gehuwd op [datum huwelijk] 1990 onder huwelijkse voorwaarden. Tijdens het huwelijk zijn twee nu meerderjarige kinderen geboren. Bij beschikking van [beschikkingsdatum] 2020 van deze rechtbank is het verzoek van de vrouw tot het treffen van voorlopige voorzieningen (voorlopige partneralimentatie) afgewezen. De vrouw verzoekt tot echtscheiding met vaststelling van nevenvoorzieningen, waaronder partneralimentatie en voorziening nabestaandenpensioen (ex art. 1:157 lid 2 BW). De rechtbank wijst het verzoek om partneralimentatie af. De rechtbank is van oordeel dat de vrouw tegenover de gemotiveerde en met stukken onderbouwde betwisting van de man, niets heeft gesteld waaruit kan worden afgeleid dat aan de man toch een draagkracht moet worden toegekend. De vrouw geeft op geen enkele wijze inzage in de manier waarop de man een eventuele partneralimentatie, gelet op zijn betoog, zou kunnen financieren. Evenmin heeft de vrouw feiten en omstandigheden gesteld die tot de conclusie leiden dat aan de man toch een positieve draagkracht moet worden toegekend.

In het bericht van 21 april 2020 heeft de vrouw nog aanvullend verzocht om naast vaststelling van partneralimentatie tevens een voorziening ter dekking van een nabestaandenpensioen te bepalen. Een dergelijke voorziening kan worden verzekerd met een overlijdensrisicoverzekering op het leven van de man, waarbij de premie wordt toegevoegd aan de te bepalen partneralimentatie. Nog daargelaten dat de rechtbank hiervoor heeft geoordeeld dat de man geen draagkracht heeft, is de rechtbank van oordeel dat de vrouw onvoldoende inzichtelijk heeft gemaakt welk deel van de partneralimentatie betrekking zou

moeten hebben op een aanvullende pensioenvoorziening. Tot slot heeft zij niet gemotiveerd gesteld waarom zij, naast haar eigen vermogen dat volgens haar eigen stellingen strekt tot haar pensioenvoorziening, behoefte heeft aan een verdere aanvullende pensioenvoorziening en voor welk bedrag. De rechtbank zal dit verzoek daarom afwijzen.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 19-08-2020

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2020:9814

Zaaknummer: C/09/574831 / FA RK 19-4218

Rechters: J.Th.W. van Ravenstein

Advocaten: E.F.A. Linssen-van Rossum, N.M.A. Manning en C. van Bodegom

Wetsartikelen: 1:157 lid 2 BW en 1:160 BW

RECHTSPRAAK

Vaststelling schade na schending zorgplicht bij waardeoverdracht

Dit geschil is de schadestaatprocedure in de Grindacc-zaak (ECLI:NL:HR:2017:2227). Het hof heeft Den Hartog veroordeeld tot vergoeding van de schade die is ontstaan doordat hij als werkgever zijn werknemers niet heeft gewaarschuwd voor de gevolgen van de waardeoverdracht bij de wijziging van hun pensioenregeling van eindloon naar premieregeling. De Hoge Raad heeft (in de hoofdzaak) het cassatieberoep van Den Hartog verworpen. De kantonrechter stelt de omvang van de schade voor eisers vast aan de hand van ingebrachte berekeningen.

Dit geschil is de schadestaatprocedure in de *Grindacc*-zaak (ECLI:NL:HR:2017:2227). Het hof heeft Den Hartog veroordeeld tot vergoeding van de schade die is ontstaan doordat Den Hartog als werkgever eisers niet heeft gewaarschuwd voor de gevolgen van de waardeoverdracht bij de wijziging van hun pensioenregeling. De Hoge Raad heeft (in de hoofdzaak) het cassatieberoep van Den Hartog verworpen. Ter vaststelling van de schadeomvang moet een vergelijking worden gemaakt tussen het pensioen waartoe eisers gerechtigd zouden zijn indien geen waardeoverdracht had plaatsgevonden en het pensioen waartoe zij nu gerechtigd zijn. Uitgangspunt moet zijn de daadwerkelijk door eisers geleden schade, zodat aansluiting gezocht moet worden met de onweersproken gelaten feitelijke gegevens en geen ruimte is voor het aannemen van een mogelijk hoger pensioen dan feitelijk is gerealiseerd. Den Hartog voert aan dat een deel van de schade al vergoed is doordat de conversiewaarden in de periode van 1999 tot en met 2002 zijn opgerent met 4,5%. De kantonrechter oordeelt met eisers dat met deze rente al rekening is gehouden en dat in de berekening van Den Hartog ten onrechte de premies voor 1999 tot en met 2002 niet zijn opgenomen waardoor ten onrechte een groter deel van het totale pensioenkapitaal toegerekend wordt aan de periode vóór 1999. Den Hartog voert ook aan dat in de schadeberekening rekening gehouden moet worden met het feit dat een gedeelte van de

schade reeds door Den Hartog is vergoed doordat zij het werknemersaandeel, 1/3 van de gestorte backservice, voor haar rekening heeft genomen. Eisers betwisten dat zij vóór 1999 verplicht waren bij te dragen in de backserviceverplichtingen. Uit de twee overgelegde loonstroken kan inderdaad niet worden afgeleid dat enig bedrag aan pensioenpremie is ingehouden. Sterker nog, de beide loonstroken vermelden dat er 0.00 aan premie is ingehouden. Dat eisers door verwijtbare of door aan hen toe te rekenen onzorgvuldigheid een beter rendement hadden kunnen verkrijgen dan zij feitelijk behaalden, is ontoereikend onderbouwd. Er is dan ook geen reden om uit te gaan van de door Den Hartog berekende kapitalen en pensioenen. Dat eisers hun schadebepercingsplicht hebben geschonden is onvoldoende onderbouwd. Offertes van Zwitserleven mogen redelijkerwijs gehanteerd worden nu Den Hartog de pensioenregeling destijds zelf heeft laten uitvoeren door Zwitserleven. De kantonrechter stelt de schadebedragen vast. Eiser 2 heeft de pensioengerechtigde leeftijd nog niet bereikt. Zijn schade – die mede bepaald wordt door toekomstige gegevens zoals behaald rendement, rekenrente en sterftetafels – laat zich op dit moment niet vaststellen. De hierop gerichte vorderingen zijn daarom niet toewijsbaar. Gelet op de aard van de pensioenaanspraak, waarvan wettelijk verlangd wordt dat deze buiten de werkgever wordt zekergesteld, is er grond voor toewijzing van de verzochte zekerheidsstelling door middel van een bankgarantie.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 08-03-2019

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2019:10871

Zaaknummer: 6827575 CV EXPL 18-13620

Rechters: P. Vlaswinkel

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verzoek militair arbeidsongeschiktheidspensioen terecht afgewezen, geen schending zorgplicht

Geschil over arbeidsongeschiktheidspensioen militair. Defensie wijst de aanvraag om een militair invaliditeitspensioen af. Zij weigering erkenning van aansprakelijkheid voor de door appellant gestelde schade ten gevolge van de uitzending naar Bosnië. Defensie stelt dat de psychische klachten van appellant niet in oorzakelijk verband staan met de uitoefening van zijn werkzaamheden. Met de rechtbank is de Raad van oordeel dat appellant niet aannemelijk heeft gemaakt dat de schade is ontstaan in de uitoefening van zijn werkzaamheden tijdens de uitzending in Bosnië. Er is geen causaal verband tussen zijn klachten en de uitzending.

Militair is van 8 december 1997 tot 18 mei 1998 uitgezonden naar Bosnië. Hij is in januari 2007 ontslagen uit militaire dienst. Op 15 januari 2008 heeft appellant een militair invaliditeitspensioen aangevraagd. Bij besluit van 6 november 2008, gehandhaafd bij besluit van 16 mei 2014, is deze aanvraag afgewezen. Bij uitspraak van 23 februari 2017, ECLI:CRVB:2017:662, is de uitspraak van de rechtbank waarbij het beroep van appellant tegen het besluit van 16 mei 2014 ongegrond was verklaard, bevestigd. Bij brief van 22 augustus 2011 heeft appellant de staatssecretaris aansprakelijk gesteld voor de door hem geleden en nog te lijden schade ten gevolge van de uitzending naar Bosnië. Ter onderbouwing van zijn verzoek heeft appellant gesteld dat recentelijk bij hem een posttraumatische stressstoornis (PTSS) is vastgesteld voortvloeiende uit de uitzending naar Bosnië. Volgens appellant heeft de staatssecretaris zijn zorgplicht geschonden, omdat hij niet alle maatregelen heeft getroffen die redelijkerwijs noodzakelijk zijn om te voorkomen dat appellant in de uitoefening van zijn werk schade lijdt. Bovendien bestaat volgens hem een oorzakelijk verband tussen de uitoefening van zijn werkzaamheden en de schade. Bij besluit van 8 augustus 2017 heeft de staatssecretaris geweigerd aansprakelijkheid te erkennen, omdat de psychische klachten van appellant niet in oorzakelijk verband staan met de uitoefening van zijn werkzaamheden.

Daartegen heeft appelland bezwaar gemaakt. Bij besluit van 12 april 2018 (bestreden besluit) heeft de staatssecretaris zijn weigering aansprakelijkheid te aanvaarden gehandhaafd. De rechtbank heeft het beroep tegen het bestreden besluit ongegrond verklaard. De rechtbank overwoog dat de staatssecretaris op goede gronden heeft aangenomen dat appelland er niet in is geslaagd aannemelijk te maken dat sprake is van schade als gevolg van de uitoefening van de dienst. In hoger beroep overweegt de CRvB dat volgens vaste rechtspraak (uitspraken van 22 juni 2000, ECLI:NL:CRVB:2000:AB0072 en 22 januari 2015, ECLI:NL:CRVB:2015:98) het bestuursorgaan tegenover de ambtenaar een zorgplicht heeft de werkzaamheden van de ambtenaar zodanig in te richten en maatregelen te treffen en aanwijzingen te geven als redelijkerwijs nodig is om te voorkomen dat de ambtenaar in de uitoefening van zijn werkzaamheden schade lijdt. De ambtenaar heeft recht op vergoeding van deze schade, ook voor zover rechtspositionele regelingen daarin niet voorzien. Geen recht op vergoeding bestaat indien het bestuursorgaan aantoont dat het zijn zorgplicht is nagekomen of dat de schade in belangrijke mate het gevolg is van opzet of bewuste roekeloosheid van de ambtenaar. In de bewoordingen “in de uitoefening van zijn werkzaamheden” is tot uitdrukking gebracht dat er tussen de uitoefening van de werkzaamheden en de schade oorzakelijk verband moet bestaan. Volgens vaste rechtspraak (uitspraak van 22 april 2010, ECLI:NL:CRVB:2010:BM3714) is een dergelijk oorzakelijk verband pas aanwezig als aannemelijk is dat het werk en/of de werkomstandigheden de schade daadwerkelijk hebben veroorzaakt. Het ligt op de weg van de ambtenaar om aannemelijk te maken dat schade is geleden in de uitoefening van zijn werkzaamheden door feiten en omstandigheden aan te dragen waaruit van zo’n oorzakelijk verband blijkt. Met de rechtbank is de Raad van oordeel dat appelland niet aannemelijk heeft gemaakt dat de schade is ontstaan in de uitoefening van zijn werkzaamheden, tijdens de uitzending in Bosnië, en dus geen causaal verband bestaat tussen zijn klachten en de uitzending. Daartoe is door de rechtbank terecht verwezen naar de brieven van psychiater Van Weers en de uitspraak van de Raad van 23 februari 2017. In die uitspraak van de Raad zijn ook nog recentere medische gegevens meegenomen, waarin wel is geconcludeerd tot een PTSS. De Raad heeft geoordeeld dat daarin onvoldoende onderbouwd is dat de daarin genoemde PTSS is veroorzaakt door de ervaringen van appelland in Bosnië en overwogen dat die informatie ook voor een belangrijk deel niet strijdig is met de rapportage van Van Weers. Deze overwegingen gelden ook voor de door appelland in de onderhavige zaak in beroep overgelegde medische stukken. Dit betekent dat de rechtbank terecht geen aanleiding heeft gezien een deskundige te benoemen. Verder hoefde, anders dan appelland heeft betoogd, de staatssecretaris niet over te gaan tot een nader onderzoek naar de zorgplicht.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 01-10-2020

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2020:2407

Zaaknummer: 19/2682 MAW

Rechters: C.H. Bangma

Advocaten: T.D.D. Loeffen

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Militair met traumatic brain injury heeft recht op arbeidsongeschiktheidspensioen horend bij 20% arbeidsongeschiktheid

Militair met traumatic brain injury verzoekt in 2017 om militair arbeidsongeschiktheidspensioen. Defensie kent hem een arbeidsongeschiktheidspensioen toe gebaseerd op een mate van arbeidsongeschiktheid van 20%. De militair maakt bezwaar en meent dat een hoger percentage moet worden toegepast. De rechtbank oordeelt dat Defensie de beperkingen in het dagelijks leven die eiser heeft gemeld terecht heeft gewaardeerd met toepassing van de zogenoemde WPC-schaal uit het Besluit procedure geneeskundig onderzoek blijvende dienstongeschiktheid en pensioenkeuring militairen. De omstandigheid dat in de Verenigde Staten voor de waardering van zulke letsels en beperkingen een andere waarderingssysteem wordt toegepast, is op zich zelf onvoldoende voor een ander oordeel. De rechtbank ziet geen reden om aan te nemen dat de waardering van de beperkingen met 20% die met de vergelijkenderwijs toegepaste WPC-code 0601 is toegekend, is onderschat. Er is geen noodzaak om een onafhankelijke deskundige te benoemen.

Militair, geboren in 1977, was aangesteld van 2002 tot 2017. Op 4 september 2017 heeft eiser een aanvraag om toekenning van een militair invaliditeitspensioen ingediend. Bij het primaire besluit is aan eiser een invaliditeitspensioen, een bijzondere invaliditeitsverhoging en een garantiepensioen toegekend. Recidiverend letsel van het hoofd veroorzaakt volgens Defensie een mate van invaliditeit van 20%. Defensie heeft het bezwaar van de militair daartegen ongegrond verklaard en het primaire besluit gehandhaafd, mede op basis van verricht

onderzoek. Op 11 mei 2017 is van dit onderzoek een rapport uitgebracht met de conclusie dat eiser op 24 januari 2017 blijvend ongeschikt is voor het vervullen van de militaire dienst, ten gevolge van recidiverend letsel aan het hoofd – traumatic brain injury. Vastgesteld is dat dit letsel veroorzaakt is door een ongeval tijdens de uitoefening van de militaire dienst onder buitengewone of daarmee vergelijkbare omstandigheden (meerdere oefeningen met explosies), dat het ongeval aangemerkt wordt als een dienstongeval en dat een oorzakelijk dienstverband aannemelijk is. De mate van invaliditeit is vastgesteld op 20% op de peildatum 24 januari 2017 op basis van het vergelijkenderwijs toepassen van WPC-code 0601 en er is een medische eindtoestand aangenomen. Geconcludeerd is dat van duurzame functionele invaliditeit sprake is. In reactie op de door eiser ingebrachte rapportages en reacties van M. Blom, arts-medisch adviseur (hierna: Blom), heeft verweerder, onder verwijzing naar de reacties van verzekeringsarts M. Bourier (hierna: Bourier) het standpunt ingenomen dat indien voor WPC-code 0635 zou worden gekozen, tot een invaliditeitspercentage van 20 en mogelijk zelfs lager, zou zijn gekomen. WPC-code 0603 is niet van toepassing omdat bij eiser geen sprake is van een ernstig syndroom met blijvende otovestibulaire en oculaire stoornissen. De militair voert aan dat de keuringsartsen onvoldoende besef hadden van de ernst van de aandoening en de daarbij behorende beperkingen van eiser. Medische literatuur uit de Verenigde Staten moet worden gebruikt door de verzekeringsartsen. Alle cognitieve beperkingen van eiser moeten worden meegewogen, alsmede de fysieke, emotionele en gedragsmatige gevolgen. Dat is tot op heden niet gebeurd. De medische grondslag van het bestreden besluit vertoont gebreken en kan dus niet als basis dienen voor het genomen besluit. Het percentage invaliditeit dient hoger te worden vastgesteld. Eiser verzoekt de rechtbank een onafhankelijk verzekeringsarts te benoemen. De rechtbank overweegt dat in artikel 13 lid 1 Besluit procedure geneeskundig onderzoek blijvende dienstongeschiktheid en pensioenkeuring militairen (*Stb.* 1997, 67) is bepaald dat bij de vaststelling van de mate van invaliditeit met dienstverband wordt uitgegaan van de WPC-schaal. Naar vaste jurisprudentie van de Centrale Raad van Beroep (CRvB) – bijvoorbeeld ECLI:NL:CRVB:2008:BD2760 – geldt de WPC-schaal slechts als richtlijn en staat het verweerder vrij de betrokken WPC-codes ook partieel en/of vergelijkenderwijs van toepassing te achten. De WPC-schaal voorziet niet in een code voor de aandoening ten gevolge van recidiverend letsel van het hoofd – traumatic brain injury. De rechtbank is van oordeel dat verweerder de beperkingen in het dagelijks leven die eiser heeft gemeld terecht heeft gewaardeerd met toepassing van de WPC-schaal. De omstandigheid dat in de Verenigde Staten voor de waardering van zulke letsels en beperkingen een andere waarderingssysteem wordt toegepast, is op zichzelf onvoldoende voor een ander oordeel. Verweerder is ten aanzien van eiser terecht uitgegaan van de voor hem geldende wet- en regelgeving. Er zijn geen aanknopingspunten voor het oordeel dat het militair geneeskundig onderzoek onzorgvuldig is geweest. De conclusies in het rapport zijn

inzichtelijk en concludent. Dit geldt ook voor de conclusies in de door de verzekeringsarts uitgebrachte rapportages in de bezwaarprocedure. Verweerder mocht zich in het bestreden besluit dan ook op deze conclusies baseren. De rechtbank ziet geen reden om aan te nemen dat de waardering van de beperkingen met 20% die met de vergelijkenderwijs toegepaste WPC-code o6o1 is toegekend, is onderschat. Indien de onderbouwing van het bestreden besluit overtuigend is, ontbreekt de noodzakelijke twijfel om tot benoeming van een deskundige over te gaan (vergelijk de uitspraak van de CRvB van 14 februari 2019, ECLI:NL:CRVB:2019:494). De rechtbank is gezien het hiervoor overwogene van oordeel dat van zo'n situatie hier sprake is. Er bestaat daarom geen aanleiding om een onafhankelijk deskundige te benoemen.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 06-10-2020

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2020:10118

Zaaknummer: SGR 19/1566

Rechters: G.P. Kleijn

Advocaten: T.J. van der Torn

Wetsartikelen: 13 lid 1 Besluit procedure geneeskundig onderzoek blijvende dienstongeschiktheid en pensioenkeuring militairen

RECHTSPRAAK

Protest militair tegen hoogte arbeidsongeschiktheidspensioen faalt, wel vergoeding wegens overschrijding redelijke termijn

Naar Irak uitgezonden militair maakt aanspraak op arbeidsongeschiktheidspensioen. Dat wordt eerst afgewezen en na nieuwe gegevens gedeeltelijk toegewezen (11%). Zijn protest daartegen faalt. De rechtbank oordeelt dat Defensie zich op goede gronden op het standpunt heeft gesteld dat de mate van invaliditeit op de peildatum 13 september 2016, en in de periode van 13 januari 2016 tot 18 mei 2018, niet ondergewaardeerd is met het percentage van 10,83% (afgerond naar 11%), en dat eiser op 18 mei 2018 niet in aanmerking komt voor een militair invaliditeitspensioen omdat de mate van invaliditeit op minder dan 10% is vastgesteld. De rechtbank is van oordeel dat het medisch onderzoek zorgvuldig is geschied. Wel krijgt de militair immateriële schadevergoeding van € 1500 toegekend wegens overschrijding van de redelijke termijn. De redelijke termijn is zowel in de bestuurlijke fase als in de rechterlijke fase geschonden, waarbij de overschrijding van de redelijke termijn totaal achttien maanden bedraagt.

Eiser, geboren in 1978, was als militair in dienst van verweerder van 2002 tot 2005 en is uitgezonden naar Irak. Op 13 januari 2016 vraagt hij om toekenning van een militair invaliditeitspensioen. Bij besluit van 3 september 2016 (het primaire besluit) heeft verweerder de aanvraag van eiser om een militair invaliditeitspensioen afgewezen, mede gebaseerd op een rapport van een verzekeringsarts. In bezwaar heeft eiser aangegeven dat er meer omstandigheden waren, die hij tijdens de eerste beoordeling bij de verzekeringsarts niet kon aangeven. Volgens de bezwaarverzekeringsarts werd op grond van alle medische bevindingen die bij het eerste onderzoek aanwezig waren, en hetgeen eiser in 2016 zelf heeft verteld,

terecht een verergerend dienstverband aanvaard ten aanzien van de toen vastgestelde lichte PTSS, die toen ook nog werd overschaduwd door zijn middelen-verslavingsproblematiek (cocaïne en alcohol). Uit alle aangeleverde nieuwe stukken blijkt wel dat voordat het rapport op 30 augustus 2016 werd uitgebracht, er inmiddels al van een medisch veranderd toestandbeeld (geen verslaving meer, wel een PTSS) sprake was. Dat heeft hij toegelicht in zijn brief van 19 juni 2017. Uit de voorgestelde psychiatrische analyse van 18 mei 2018 volgt de conclusie dat primair sprake is van een andere gespecificeerde aanpassings- of stressgerelateerde stoornis (in gedeeltelijke remissie). Deze classificatie wordt gebruikt wanneer niet voldaan wordt aan de criteria voor een PTSS, maar wel duidelijk sprake is van optredende symptomen en lijdensdruk in reactie op een stressor. In 2010 was nog geen sprake van deze diagnose. De huidige diagnose is ontstaan (eiser ontwikkelde psychische klachten) na het overlijden van twee mensen uit zijn nabije omgeving. Dit is de periode 2014-2015 geweest. Deze is aanvankelijk niet goed te diagnosticeren geweest door het op de voorgrond staande misbruik van cocaïne, aldus de psychiater. Bij brief van 20 juni 2018 heeft de bezwaarverzekeringsarts naar aanleiding van het rapport van de psychiatrische expertise verweerder geadviseerd het primaire besluit te handhaven. Ofschoon op basis van het expertiserapport kan worden gesteld dat de invaliditeit met dienstverband in 2016 ondergewaardeerd lijkt en dat een invaliditeit van 9,58% een betere afspiegeling van de toenmalige psychische toestand van eiser vormt, is de huidige toestand duidelijk verbeterd, volgens de bezwaarverzekeringsarts. Na reactie van eiser op 24 augustus 2018 heeft de bezwaarverzekeringsarts bij brief van 14 november 2018 geadviseerd dat eiser alsnog van 13 januari 2016 tot 18 mei 2018 een militair invaliditeitspensioen dient te worden toegekend op basis van een toen aanwezige voorlopige psychische invaliditeit met dienstverband van 10,83%, doordat de waardering van de beperkingen in de subrubriek 'slapen' wordt aangepast van klasse 1 naar klasse 2; en dat per 18 mei 2018 het invaliditeitspercentage op 6,25% wordt gesteld, waardoor het recht op een invaliditeitspensioen komt te vervallen. Bij besluit van 16 januari 2019 (het bestreden besluit) heeft verweerder aan eiser over de periode van 13 januari 2016 tot 18 mei 2018 een militair invaliditeitspensioen toegekend, berekend naar een mate van invaliditeit met dienstverband van 10,83%, afgerond naar 11%. Voor het overige heeft hij het bezwaar ongegrond verklaard. Eiser betoogt in beroep dat ten onrechte geen oorzakelijk dienstverband is aangenomen voor de psychische aandoening van traumatische aard, ten onrechte geen dienstverband is aangenomen voor zijn middelenafhankelijkheid en dat het invaliditeitspercentage onjuist is vastgesteld. Tevens verzoekt eiser om vergoeding van de door hem geleden schade wegens overschrijding van de redelijke termijn. De rechtbank oordeelt dat verweerder zich op goede gronden op het standpunt heeft gesteld dat de mate van invaliditeit op de peildatum 13 september 2016, en in de periode van 13 januari 2016 tot 18 mei 2018, niet ondergewaardeerd is met het percentage van 10,83% (afgerond naar 11%), en dat

eiser op 18 mei 2018 niet in aanmerking komt voor een militair invaliditeitspensioen omdat de mate van invaliditeit op minder dan 10% is vastgesteld. De rechtbank is van oordeel dat het medisch onderzoek zorgvuldig is geschied. Het bezwaarschrift gericht tegen het primaire besluit is op 18 oktober 2016 door verweerder ontvangen. Vanaf deze datum tot aan de datum van de uitspraak op het onderhavige beroep zijn (bijna) vier jaar verstreken. De beroepsprocedure heeft vanaf de ontvangst van het beroepschrift op 27 februari 2019 tot aan de datum van deze uitspraak bijna 20 maanden geduurd. Dit betekent dat de rechtbank de haar toekomstige behandelingsduur van anderhalf jaar met bijna twee maanden heeft overschreden. De redelijke termijn is zowel in de bestuurlijke fase als in de rechterlijke fase geschonden, waarbij de overschrijding van de redelijke termijn totaal achttien maanden bedraagt. Daarmee correspondeert een vergoeding van immateriële schade van € 1.500.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 07-10-2020

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2020:10117

Zaaknummer: SGR 19/1484

Rechters: G.P. Kleijn

Advocaten: T.J. van der Torn

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Hoogte militair arbeidsongeschiktheidspensioen goed vastgesteld

Militair invaliditeitspensioen terecht toegekend, berekend naar een mate van invaliditeit van 13%. Niet is komen vast te staan dat de alcoholafhankelijkheid in overwegende mate veroorzaakt is door de dienst. Nu zich in de gedingstukken geen medische informatie bevindt waaruit het tegendeel zou kunnen blijken, is voor de stoornis in het gebruik van alcohol terecht geen dienstverband aangenomen. De mate van invaliditeit is op goede gronden vastgesteld op 13%.

Appellant is als dienstplichtig militair van 25 april 1984 tot 17 oktober 1984 naar Libanon uitgezonden geweest. Op 21 juni 2016 heeft hij verzocht om toekenning van een militair invaliditeitspensioen vanwege psychische klachten, gediagnosticeerd als een posttraumatische stressstoornis (PTSS), opgelopen tijdens zijn uitzending naar Libanon. Bij besluit van 27 december 2016 heeft de staatssecretaris dit verzoek vanwege het ontbreken van dienstverband afgewezen. Dit besluit is gebaseerd op het rapport van het geneeskundig onderzoek van een verzekeringsarts van 15 december 2016. Bij besluit van 20 december 2017 (bestreden besluit) heeft de staatssecretaris het tegen dit besluit gemaakte bezwaar gegrond verklaard en appellant per 24 juni 2015 een militair invaliditeitspensioen toegekend, berekend naar een mate van invaliditeit van 13%. De staatssecretaris heeft dit besluit gebaseerd op het advies van een andere verzekeringsarts van 11 december 2017. Daarin is voor wat betreft de PTSS aangenomen dat sprake is van een verergerend dienstverband. Voor het alcoholgebruik is geen dienstverband aangenomen. De score op de subrubriek mobiliteit is verhoogd. De rechtbank heeft het beroep tegen het bestreden besluit ongegrond verklaard en het verzoek om schadevergoeding (toekenning van de wettelijke rente) afgewezen. Volgens appellant heeft de rechtbank ten onrechte overwogen dat voor wat betreft het alcoholgebruik geen dienstverband kan worden aangenomen. Met de staatssecretaris stelt de Raad vast dat uit het PTSS-Protocol volgt dat toerekening van een co-morbide stoornis, in dit geval alcoholafhankelijkheid, plaatsvindt indien de traumatische gebeurtenis wordt geacht “in overwegende mate” een rol te hebben gespeeld bij het ontstaan van de co-morbiditeit. In de

bezwaarfase heeft de verzekeringsarts van de staatssecretaris een expertise aangevraagd bij een psychiater. Deze heeft in zijn rapportage van 9 augustus 2017 geconcludeerd dat het aannemelijk is dat er “in enige mate” verband bestaat tussen de stoornis in het alcoholgebruik en de uitoefening van de militaire dienst (uitzending naar Libanon). Tegelijkertijd heeft hij geconcludeerd dat hij onvoldoende betrouwbaar een antwoord kan geven op de vraag of de stoornis in alcoholgebruik zich ook zonder de uitzending zou hebben ontwikkeld. Volgens deze psychiater heeft de stoornis in alcoholgebruik een autonoom patroon gekregen, dus losstaand van de klachten van de PTSS. De staatssecretaris mocht bij zijn oordeel afgaan op het oordeel van de verzekeringsartsen en de expertise van de psychiater. Dit betekent dat niet is komen vast te staan dat de alcoholafhankelijkheid in overwegende mate veroorzaakt is door de dienst. Nu zich in de gedingstukken geen medische informatie bevindt waaruit het tegendeel zou kunnen blijken, is voor de stoornis in het gebruik van alcohol terecht geen dienstverband aangenomen. Appellant heeft betoogd dat de toegekende scores op de beoordelingslijst, met uitzondering van die met betrekking tot de score op subrubriek 3 (slapen), te laag zijn en met een of twee punten moeten worden verhoogd. Daartoe heeft appellant verwezen naar de beoordelingslijst zoals hij die zelf heeft ingevuld en naar de schriftelijke verklaring van zijn partner. Zoals de Raad eerder heeft overwogen (zie uitspraak van 15 januari 2015, ECLI:NL:CRVB:2015:42) zal de bestuursrechter in (hoger) beroep beoordelen of de toegekende scores, alle medische gegevens in aanmerking genomen, deugdelijk, consistent en inzichtelijk zijn onderbouwd. Deze rechterlijke beoordeling leidt in dit geval niet tot de conclusie dat de onderbouwing van de scores tekortschiet. Tot slot heeft appellant betoogd dat de score op subrubriek 5 (basale communicatie) in het geheel niet mag worden meegenomen, omdat in het Medisch beleidsboek BMB-IMO, PTSS Protocol (Beleidsboek) zou zijn vermeld dat vanaf 23 mei 2011 niet op deze subrubriek gescoord kan en mag worden. Met de staatssecretaris is de Raad van oordeel dat dit argument berust op een onjuiste lezing van het Beleidsboek. De daarin gegeven toelichting zegt immers dat deze subrubriek in het algemeen met een klasse 0 zal worden gewaardeerd, omdat het bij deze rubriek gaat om de waardering van psychotische toestandsbeelden met langdurig en ernstig communicatief disfunctioneren, wat bij PTSS in het algemeen niet voorkomt. Omdat er nu eenmaal uitzonderingen mogelijk zijn, waarbij als voorbeeld een PTSS met dissociaties is genoemd, kan ook hoger dan 0 worden gescoord. Uit deze toelichting volgt niet, anders dan appellant stelt, dat de subrubriek in het geheel niet mag worden meegenomen bij de beoordeling. De conclusie is dat de mate van invaliditeit op goede gronden is vastgesteld op 13%.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 08-10-2020

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2020:2422

Zaaknummer: 19/759 MPW

Rechters: E.J.M. Heijs, A. Beuker-Tilstra en H. Lagas

Advocaten: T.J. van der Torn

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Omvang schade niet aanpassen streefregeling ondanks waarschuwing NN over aanpassen rekenrente beperkt door fiscale rekenrente

Vervolg van de zaak waarin een pensioenadvocaat Nauta aansprakelijk stelde wegens het niet nakomen van de streefregeling. In twee tussenarresten oordeelde het hof kort gezegd dat Nauta aansprakelijk is wegens samengevat het niet aanpassen van de rekenrente ondanks waarschuwingen door Nationale Nederlanden en het niet informeren van werknemer daarover. Het hof heeft verder in de schadebegroting tot uitgangspunt te nemen dat appellant als gevolg van de invoering van de WGBLA, anders dan was overeengekomen in de pensioenovereenkomst 1981, recht heeft gekregen op backservice over de gehele periode van zijn dienstbetrekking bij Nauta (zie ECLI:NL:GHDHA:2018:3332 en ECLI:NL:GHDHA:2019:2455). Het hof komt ondanks bezwaren van Nauta niet terug op die bindende eindbeslissingen. Het hof neemt fiscaal minimale rekenrente tot uitgangspunt bij schade. Partijen worden naar aanleiding van diverse berekeningen van onder meer Nationale Nederlanden en een door Nauta ingediende verklaring van een actuaris in de gelegenheid gesteld daarop te reageren bij akte.

Geschil over uitleg streefregeling. Het hof heeft eerder geoordeeld dat Nauta aansprakelijk is wegens samengevat het niet aanpassen van de rekenrente na daarover door Nationale Nederlanden gewaarschuwd te zijn en het niet informeren van werknemer daarover. Het hof heeft verder in de schadebegroting tot uitgangspunt te nemen dat appellant als gevolg van de invoering van de WGBLA, anders dan was overeengekomen in de pensioenovereenkomst 1981, recht heeft gekregen op backservice over de gehele periode van zijn dienstbetrekking bij

Nauta (zie ECLI:NL:GHDHA:2018:3332 en ECLI:NL:GHDHA:2019:2455). Nauta stelt dat het hof in het tussenarrest op deze twee punten de grenzen van de rechtsstrijd heeft overschreden. Het hof komt niet terug op die bindende eindbeslissingen. Appellant heeft zijn vorderingen gegrond op de stelling dat Nauta tekort is geschoten in de nakoming van haar verplichtingen uit de pensioenovereenkomst. Hij heeft een groot aantal verwijten jegens Nauta geformuleerd. Een van die verwijten betreft het niet reageren door Nauta (noch naar NN, noch naar appellant) op de waarschuwingsbrief van NN van december 2009 (hierna: de waarschuwingsbrief), waarin wordt gewezen op de mogelijke negatieve gevolgen van de lage marktrente voor de pensioenregeling van appellant en op de mogelijkheid om dat risico te beperken. Appellant heeft in dat verband aangevoerd dat Nauta ten onrechte geen maatregelen heeft genomen om de negatieve gevolgen voor hem op te vangen. De beslissing van het hof in r.o. 10 van zijn tussenarrest dat geen omstandigheden zijn gesteld of gebleken waarom de aanpassing van de rekenrente naar aanleiding van de waarschuwingsbrief van NN van december 2009 niet van Nauta kon worden verlangd, houdt ook in dat het schrappen door Nauta van de (in de pensioenbrief 1981 opgenomen) matigingsclausule in 2004 niet als zodanige omstandigheid kan worden aangemerkt. Er was geen reden om op dit punt expliciet in te gaan op het schrappen van de matigingsclausule in 2004, kort gezegd omdat deze geen enkele relatie had met de waarschuwingsbrief in 2009, maar zijn oorzaak vond in de invoering van de WGBLA, waardoor de betreffende clausule als nietig moest worden beschouwd (zie hierover verder r.o. 11 van het tussenarrest). Van schending van het beginsel van hoor en wederhoor is geen sprake. Volgens Nauta is niet voorstelbaar dat de schade van appellant kan bestaan uit het mislopen van een beter pensioenresultaat dan was toegezegd in 1981. Het hof gaat hier niet in mee. Bij de begroting van schade heeft het hof een grote vrijheid. Dat het hof daarbij de grenzen van de rechtsstrijd heeft overschreden of essentiële stellingen niet kenbaar meeweegt, ziet het hof niet in. De stellingen van Nauta op het punt van – kort gezegd – de WGBLA zijn in het tussenarrest kenbaar verworpen. Het hof heeft in het tussenarrest partijen opgedragen om, bij voorkeur gezamenlijk en in onderling overleg, aan NN te verzoeken om een duidelijke en gemotiveerde berekening te maken van:

(a) het bedrag aan ouderdomspensioen en partnerpensioen dat appellant op zijn pensioendatum had kunnen aankopen, indien Nauta gebruik zou hebben gemaakt van de in 2009 door NN geboden mogelijkheid om het dreigende pensioentekort te repareren en de pensioenregeling aan te passen, en ook eventueel benodigde pensioenreparaties in de jaren daarna zou hebben verricht. Bij deze berekening dient (telkens) uitgegaan te worden van een reële rekenrente, rekening houdend met het in elk betreffend jaar geldende fiscale minimum, en moet de backservicebeperking in de pensioenovereenkomst 1981 buiten beschouwing worden gelaten;

(b) het verschil tussen het bedrag dat volgt uit de berekening onder (a) en het bedrag dat appelland feitelijk aan de aankoop van pensioen heeft kunnen besteden, waarbij geen rekening dient te worden gehouden met het extra pensioen dat appelland heeft aangekocht door het inzetten van zijn winstuitkering;

(c) het bedrag dat als (eenmalige) koopsom alsnog moet worden gestort om het onder (b) berekende verschil te compenseren.

Uit de door het hof verzochte aktes blijkt dat partijen van mening verschillen over de uitleg van het tussenarrest van het hof, en mede als gevolg daarvan niet in staat zijn geweest om tot een gezamenlijke vraagstelling te komen aan NN met betrekking tot de door het hof verzochte berekening. NN heeft op verzoek van Nauta een berekening gemaakt, die door appelland wordt betwist. NN merkt terecht op dat het hof in zijn vragen a en b uit lijkt te gaan van verschillende grootheden: (1) aan te kopen pensioen; (2) doelvermogen. NN is er in haar berekening van uit gegaan dat het hof vraagt naar het verschil in doelvermogen. Het hof kan zich hierin vinden, met dien verstande dat het het hof voorkomt dat het voor de beantwoording van vraag (c) tevens van belang is vast te stellen welk pensioen appelland met de beide doelvermogens kon/had kunnen aankopen. Voor de beoordeling van de vorderingen van appelland in deze procedure is van belang welk (aanvullend) bedrag thans nog door Nauta moet worden betaald om appelland wat betreft de hoogte van zijn pensioenuitkeringen in de situatie te brengen waarin hij zou zijn geweest als Nauta in 2009 gebruik had gemaakt van de mogelijkheid om het dreigende pensioentekort te repareren.

Het bezwaar van appelland dat NN in haar berekening ten onrechte het doelvermogen heeft herrekend op basis van 4,4%, wordt verworpen. Zoals blijkt uit de e-mail van NN van 25 oktober 2019 komt dit door NN gehanteerde percentage overeen met de fiscale minimumrekenrente van 4%. Het hof begrijpt dat sinds het fiscale besluit van 2 juli 2001 er voor streefregelingen een minimale rekenrente van 4% geldt. Dat sprake is geweest van een wijziging van dit fiscale minimum in de periode tot aan de pensioendatum van appelland, is niet gesteld of gebleken. NN heeft bij de beantwoording van vraag (a) dan ook terecht over de gehele periode het doelvermogen herrekend op basis van 4,4%. Uit de berekening van NN van 18 oktober 2019 kan het hof niet afleiden welk bedrag op dit moment als (eenmalige) koopsom moet worden gestort om het onder (b) berekende verschil tussen de beide doelvermogens te compenseren. Zoals het hof hierboven heeft overwogen, is voor de beoordeling van de vorderingen van appelland in deze procedure van belang welk (aanvullend) bedrag thans nog door Nauta moet worden betaald om appelland wat betreft de hoogte van zijn pensioenuitkeringen in de situatie te brengen waarin hij zou zijn geweest als Nauta in 2009

gebruik had gemaakt van de mogelijkheid om het dreigende pensioentekort te repareren. Het hof zal partijen daarom verzoeken om deze vraag alsnog aan NN voor te leggen. De door het hof bij tussenarrest geformuleerde verplichting hield in dat Nauta gehouden was om vanaf 2009 een pensioenpremie te betalen die was gebaseerd op de door NN gehanteerde (fiscaal minimale) rekenrente van (op dat moment) 4,4% en om, indien het op enig moment opgebouwde kapitaal niet meer in overeenstemming zou zijn met een tijdsevenredige affinanciering van het bij de fiscaal minimale rekenrente behorende doelvermogen, een aanvullende koopsom te storten. Nauta heeft bij akte nog een ‘deskundigenverklaring’ overgelegd van een actuaris die concludeert dat de berekening van het doelvermogen door NN te hoog is. Appellant mag bij akte reageren op die verklaring, evenals op het verzoek om het eindarrest niet uitvoerbaar bij voorraad te verklaren en het antwoord van NN op aanvullende vragen van het hof.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 13-10-2020

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2020:1969

Zaaknummer: 200.218.182/01

Rechters: J.M.T. van der Hoeven-Oud, R.S. van Coevorden en M.V. Ulrici

Advocaten: T.J. Zuiderman en K. Wiersma

Wetsartikelen: 7 Pw, 1 WGBLA, 3 WGBLA en 13 WGBLA

RECHTSPRAAK

Hoogte afstorting pensioen na echtscheiding dga onjuist vastgesteld?

Na echtscheiding ontstaat een geschil tussen man en vrouw over de afstorting van het opgebouwd pensioen van de dga. Het hof heeft samengevat geoordeeld dat de helft van de op 1 oktober 2017 aanwezige activa (€ 525.000) moet worden afgestort aan een verzekeraar ten behoeve van de vrouw. De man voert in cassatie aan dat de vrouw niet 50% maar aanzienlijk meer dan de man ontvangt. Volgens hem moet nu jaarlijks € 109.000 bruto worden betaald aan pensioen, zodat deze betalingen op het te verrekenen bedrag in mindering behoren te strekken en datgene bij helfte dient te worden uitgekeerd wat er op de datum van afstorting nog in kas van de pensioen-bv is. De Hoge Raad oordeelt dat de klacht terecht is voorgesteld omdat die stelling niet is beoordeeld en verwijst de zaak terug naar het hof.

Geschil na echtscheiding. Partijen zijn in 1971 met elkaar gehuwd in gemeenschap van goederen. In 1989 zijn partijen bij notariële akte huwelijkse voorwaarden overeengekomen. In de huwelijkse voorwaarden staat dat de echtgenoten zich verplichten over elk kalenderjaar hetgeen van hun nettoinkomsten uit arbeid, onder aftrek van hetgeen daarvan is besteed voor de gemeenschappelijke huishouding, overblijft, onderling te verrekenen in die zin, dat de ene echtgenoot een vordering verkrijgt op de andere echtgenoot ten bedrage van de helft van het aan diens zijde overblijvende als hiervoor bedoeld. Onder inkomsten uit arbeid worden mede begrepen uitkeringen ter vervanging van inkomsten uit arbeid, zoals sociale uitkeringen en pensioenuitkeringen, alsmede opgenomen winst uit zelfstandig uitgeoefend beroep en bedrijf. Het huwelijk van partijen is op 1 augustus 2008 ontbonden door inschrijving van de echtscheidingsbeschikking in de registers van de burgerlijke stand. De vrouw heeft, voor zover in cassatie van belang, verzocht de man te bevelen een beschrijving op te maken zoals bedoeld

in artikel 1:143 lid 1 BW met als peildatum 30 mei 2007, vast te stellen tot welke verrekening de man gehouden is en de man te veroordelen om het verschuldigde aan de vrouw te voldoen, als ook de man te bevelen de informatie over zijn pensioenpositie in het geding te brengen en de man te veroordelen om het kapitaal dat benodigd is voor de betaling van de aan de vrouw te betalen pensioenuitkeringen (het vereveningsdeel en het partnerpensioen), voor zover opgebouwd in de vennootschappen van de man af te storten onder een door de vrouw nog nader aan te wijzen verzekeraar. De rechtbank heeft over de afwikkeling van de huwelijkse voorwaarden onder meer geoordeeld dat (1) de waarde van de aandelen in [A] Holding B.V. (hierna: A Holding), de onderneming van de man, niet tot het tussen partijen te verrekenen vermogen behoort en (2) de man dient over te gaan tot afstorting van het aandeel van de vrouw in het pensioen dat de man in eigen beheer heeft opgebouwd. Het hof veroordeelt de man ervoor zorg te dragen dat een bedrag van € 525.000, zijnde de helft van de activa, ten titel van afstorting pensioenrechten van de vrouw wordt betaald aan een door de vrouw nog nader op te geven verzekeraar. Gelet op de omvang van de aanwezige liquide middelen in de pensioen-bv en de positie van de man in A Holding moet hij redelijkerwijs in staat worden geacht binnen pensioen-bv de daartoe benodigde middelen vrij te maken. In cassatie klaagt de man ten aanzien van het pensioen dat het hof heeft verzuimd te responderen op de stelling van de man in punt 2.4.1 van het appèlschrift in het principale appèl dat (indien het hof zou oordelen dat moet worden afgestort) het bedrag dat voor afstorting in aanmerking komt, het vermogen is dat op de datum van afstorting in de pensioen-bv aanwezig is, en dat het beschikbare bedrag per 1 oktober 2017 (ongeveer € 1.050.000) aan mutaties onderhevig zal zijn omdat de uitkering tijdens de procedure doorloopt en er rente wordt ontvangen. Door te oordelen dat de man ervoor moet zorgdragen dat € 525.000 wordt afgestort, ontvangt de vrouw niet 50% maar aanzienlijk meer dan de man, nu jaarlijks € 109.000 bruto moet worden betaald aan pensioen, zodat deze betalingen op het te verrekenen bedrag in mindering behoren te strekken en datgene bij helfte dient te worden uitgekeerd wat er op de datum van afstorting nog in kas van de pensioen-bv is. Het hof heeft dit miskend, dan wel een onbegrijpelijk oordeel gegeven, aldus het onderdeel. Het onderdeel is terecht voorgesteld. Uit de bestreden beschikking blijkt niet dat het hof de door de man aangevoerde stelling in zijn beoordeling heeft betrokken. Door enerzijds te oordelen dat het pensioentekort tussen partijen dient te worden gedeeld en anderzijds de man te veroordelen ervoor zorg te dragen dat een bedrag van € 525.000, zijnde de helft van de activa per 1 oktober 2017, ten titel van afstorting pensioenrechten van de vrouw wordt betaald aan een door de vrouw nog nader op te geven verzekeraar, heeft het hof – in het licht van de in het onderdeel genoemde stelling – zijn oordeel onvoldoende gemotiveerd. De Hoge Raad vernietigt de beschikking van het Hof Arnhem-Leeuwarden en verwijst de zaak terug naar het Hof Den Bosch.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 16-10-2020

ECLI: ECLI:NL:HR:2020:1631

Zaaknummer: 19/01954

Rechters: M.J. Kroeze en C.H. Sieburgh

Advocaten: J. van Duijvendijk-Brand, H.J.W. Alt en H.M. Wattendorff

Wetsartikelen: 1:143 lid 1 BW

RECHTSPRAAK

Defensie mocht verzoek om verlaging ontslagleeftijd van 60 naar 55 jaar afwijzen

Beroepsmilitair die in 2003 voor onbepaalde tijd is dienst is gekomen verzoekt om verlaging van zijn ontslagleeftijd van 60 naar 55 jaar. Die leeftijd van 55 jaar geldt voor personeel dat vóór 1 januari 2002 voor onbepaalde tijd is aangesteld. Defensie wijst dat verzoek af. Volgens de militair is dat verboden onderscheid naar type arbeidsovereenkomst. De rechtbank oordeelt dat er een objectieve rechtvaardiging is voor het onderscheid.

Eiser is geboren in 1972. In 1994 is hij aangesteld bij het beroepspersoneel der zeemacht voor een bepaalde tijd. Zijn aanstelling is diverse malen verlengd. Op 12 september 2003 werd eiser aangesteld bij het beroepspersoneel van de zeemacht voor onbepaalde tijd. Ingevolge artikel 39a lid 1 aanhef en onder a sub 6 wordt in afwijking van artikel 39 lid 2 onder a op aanvraag leeftijdsontslag verleend aan de militair die voor 1 januari 2002 voor onbepaalde tijd is aangesteld bij het beroepspersoneel bij het bereiken van de volgende ontslagleeftijd: voor de militair ingedeeld bij de koninklijke marine zonder rang, of die een rang bekleedt lager dan luitenant ter zee der derde klasse, die de leeftijd van vijftig jaar bereikt in het jaar 2018 tot en met het jaar 2024: vijfenvijftig jaar. Verweerder heeft eisers verzoek om zijn ontslagleeftijd te verlagen van 60 jaar naar 55 jaar afgewezen. Eiser kan zich in het besteden besluit niet vinden en voert daartoe aan dat de genoemde voorwaarde in artikel 39a lid 1 onder a sub 6 Algemeen Militair Ambtenarenreglement (AMAR) ontoelaatbaar is. Volgens hem wordt daarin een verboden onderscheid gemaakt tussen personeel met een aanstelling voor bepaalde tijd en een aanstelling voor onbepaalde tijd. Op grond van de Wet onderscheid bepaalde en onbepaalde tijd (WOBOT) is het niet toegestaan om zonder objectieve rechtvaardiging medewerkers met een aanstelling voor bepaalde tijd minder gunstig te behandelen dan vergelijkbare medewerkers in vaste dienst. Bij het verhogen van de ontslagleeftijd is voor personeel dat op dat moment voor onbepaalde tijd aangesteld was overgangsrecht gemaakt. Deze overgangsbepaling ligt in de lijn van de redelijkheid omdat het onevenredig bezwarend is personeel dat langere tijd een bepaalde ontslagleeftijd in het vooruitzicht heeft gehad, bij

het naderen van die datum te confronteren met een substantiële aanpassing van die ontslagleeftijd. Niet in geschil is dat eiser pas voor onbepaalde tijd is aangesteld nadat deze verhoging van de ontslagleeftijd intrad. Voor eiser was het op dat moment al duidelijk dat hij niet in aanmerking kwam voor de ontslagleeftijd van 55 jaar. Ten tweede volgt uit het karakter van de werkzaamheden van Defensie dat de organisatie een piramidevormig personeelsbestand nastreeft. Om dat doel te bereiken zijn er in de loop der tijd verschillende beheersmaatregelen van het personeelsbestand geweest. Een van die maatregelen was om personeel op uitvoerend niveau een aanstelling voor bepaalde tijd te verlenen. Op die wijze wordt doorstroom naar hogere rangen beperkt. De rechtbank is met verweerder van oordeel dat de door verweerder genoemde redenen voor het gehanteerde onderscheid inderdaad aan te merken zijn als een objectieve rechtvaardiging. Eiser heeft niet aannemelijk gemaakt dat dit niet zo is. Eisers betoog lijkt erop neer te komen dat een onderscheid nooit mogelijk is, gelet op de verschillende door eiser genoemde regelingen. Daarin kan de rechtbank eiser niet volgen. Zolang de gegeven reden een objectieve rechtvaardiging vormt, is het nu juist wel toegestaan een onderscheid te maken. Datzelfde blijkt ook uit de wettekst van het door eiser ter zitting aangehaalde artikel 12p lid 2 Wet ambtenaren Defensie. Het bovenstaande neemt niet weg dat, zoals verweerder ook erkent, de toepassing van de regels vervelend voor eiser uitpakt aangezien hij buiten zijn schuld om tweemaal een kans op een lagere pensioenleeftijd is misgelopen. Dit gegeven leidt evenwel niet tot een ander oordeel.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 15-10-2020

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2020:10378

Zaaknummer: AWB - 19 _ 5336

Rechters: A.E. Dutrieux

Advocaten: C. van Kins en A.M. Rentema-Westerhof

Wetsartikelen: 39a lid 1 onder a sub 6 AMAR en 12p lid 2 Wet ambtenaren Defensie

RECHTSPRAAK

Werkgever mocht flexpensioen in mindering brengen op wachtgelduitkering

Na bedrijfseconomisch ontslag ontvangt ex-werkneemster een wachtgeldregeling vanaf 1 maart 2014. Eind 2016 informeert werkgever haar dat vanaf 60-jarige leeftijd de aanspraak op flexpensioen in mindering zal worden gebracht op de wachtgelduitkering. Het flexpensioen wordt omgezet in ouderdomspensioen. Eiseres vordert achterstallig wachtgeld omdat werkgever het flexpensioen niet in mindering mocht brengen. De rechtbank verwijst naar een eerdere uitspraak en oordeelt dat het flexpensioen dat eiseres vanaf haar 60e jaar kan ontvangen, op grond van artikel 6 lid 1 Uitvoeringsregeling in mindering mag worden gebracht op het wachtgeld. Dat eiseres van de mogelijkheid om flexpensioen te ontvangen geen gebruik maakt, maakt dit oordeel niet anders.

Eiseres is geboren in 1958. Op 1 december 1993 is zij bij gedaagde in dienst getreden. Gedaagde heeft de arbeidsovereenkomst per 1 maart 2014 opgezegd wegens bedrijfseconomische redenen. Eiseres was toen 55 jaar. Zij heeft sindsdien geen betaald werk meer verricht. Op grond van de cao rechtsbijstand heeft zij aanspraak op wachtgeld. Vanaf 1 maart 2014 ontvangt zij maandelijks een wachtgelduitkering, die eindigt als zij 65 jaar wordt in 2023. Haar verwachte AOW-leeftijd is 67 jaar en die bereikt zij in 2025. Bij brief van 19 december 2016 bericht gedaagde haar dat volgens artikel 6 lid 1 Uitvoeringsregeling wachtgeld het eventuele flexpensioen vanaf 60-jarige leeftijd in mindering wordt gebracht op het wachtgeld. Bij de brief was een berekening van het wachtgeld gevoegd, waarin het flexpensioen was verwerkt. Per brief van 31 mei 2018 heeft het Pensioenfonds Zorg & Welzijn (PFZW) eiseres meegedeeld dat het door haar bij PFZW opgebouwde Flexpensioen in 2018 zal worden omgezet in ouderdomspensioen, tenzij zij ervoor zou kiezen om haar flexpensioen niet te laten omzetten.

Dat laatste heeft zij niet gedaan, zodat PFZW het flexpensioen heeft omgezet in ouderdomspensioen. Dat heeft PFZW bevestigd bij brief van 19 november 2018. De uitvoerder van de wachtgeldregeling heeft eiseres laten weten dat de aanspraak op flexpensioen in mindering wordt gebracht op het wachtgeld en dat het niet uitmaakt of het flexpensioen op 60 jaar wordt uitgekeerd. Eiseres vordert in deze procedure achterstallig wachtgeld omdat werkgever het flexpensioen niet in mindering mocht brengen. De rechtbank oordeelt dat het flexpensioen dat eiseres vanaf haar 60e jaar kan ontvangen, op grond van artikel 6 lid 1 Uitvoeringsregeling in mindering mag worden gebracht op het wachtgeld. In de Uitvoeringsregeling wachtgeld (hierna: de Uitvoeringsregeling) is in artikel 6 lid 1 van de Uitvoeringsregeling het volgende opgenomen: 'Het wachtgeld wordt verminderd met hetgeen de rechthebbende als wettelijke uitkering krachtens de WW, dan wel als overbruggingsuitkering ingevolge de pensioenregeling van het PGGM, dan wel een daarmee vergelijkbare regeling, kan ontvangen.' In eerdere jurisprudentie (onder meer in een uitspraak van de Rechtbank Utrecht van 3 april 2013, productie 4 bij de conclusie van antwoord) is deze bepaling zo uitgelegd dat ook de pensioenregeling van PFZW moet worden beschouwd als 'een vergelijkbare regeling' in de zin van deze bepaling. De kantonrechter sluit zich daarbij aan. De motivering wordt geacht hier te zijn herhaald en ingevoegd. Dat eiseres van de mogelijkheid om flexpensioen te ontvangen geen gebruik maakt, maakt dit oordeel niet anders. Dit is immers haar eigen keuze. Zij is in staat een salarisvervangend inkomen uit een alternatieve bron te ontvangen, zodat er van inkomstenderving geen sprake hoeft te zijn. Dat zij van dat inkomen uit andere bron geen gebruik wil maken, kan zij vervolgens niet gedaagde aanrekenen.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 22-07-2020

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2020:4076

Zaaknummer: 8141602 UC EXPL 19-11969 LvdH/1470

Rechters: H.A.M. Pinckaers

Advocaten: A.J.M. Arentz-Veldkamp en T.A. Opbroek-Booij

Wetsartikelen: 6 lid 1 Uitvoeringsregeling Wachtgeld

RECHTSPRAAK

Geen inzage in meer dan door Zwitserleven al verstrekte gegevens

Geschil over inzagerecht in verband met pensioenopbouw. Eiser vordert allerlei stukken van Zwitserleven die zien op zijn pensioenopbouw en de waardeoverdracht naar Zwitserleven. Hij wil duidelijk hebben welke rechten hij heeft opgebouwd. De rechtbank oordeelt dat niet is komen vast te staan dat Zwitserleven de nog gevorderde informatie tot haar beschikking heeft. Er is niet voldaan aan het vereiste van ‘bepaalde bescheiden’. Eiser heeft tegenover de gemotiveerde betwisting van Zwitserleven niet nader onderbouwd dat Zwitserleven over meer stukken en schriftelijke informatie beschikt dan die zij heeft verstrekt.

Eiser is van 1 mei 1996 tot 2005 werkzaam geweest bij CMG. Vanaf 1 mei 1996 tot 1 januari 1999 heeft hij pensioen opgebouwd bij Zwitserleven onder contractnummer 1. De opgebouwde waarde over die periode bedroeg € 7.735,90. Per 1 januari 1996 is eerder elders opgebouwd pensioen (pensioenuitvoerder Centraal Beheer) door middel van waardeoverdracht ingebracht bij Zwitserleven. Die overdrachtswaarde bedroeg € 40.208,10. Per 1 januari 1999 is onder contractnummer 2 de oorspronkelijke regeling, gebaseerd op een verzekerd kapitaal, omgezet in een regeling waarbij de opbouw is gebaseerd op rendement uit belegging. De bedragen van

€ 7.735,90 en € 44.164,30 zijn ingebracht in de nieuwe beschikbare premiereregeling. Eiser heeft vervolgens van 1 januari 1999 tot 1 januari 2005 aan die nieuwe beschikbare premiereregeling deelgenomen. De waarde van de pensioenverzekering bedroeg op 1 januari 2005 € 113.440,78. Eiser vordert in deze procedure afschrift van stukken waaruit de pensioenopbouw blijkt, de polis waaruit blijkt dat het bij Centraal Beheer opgebouwd pensioen is ingebracht, inclusief de precieze hoogte van de inbreng, stukken waaruit het gerealiseerde rendement blijkt in de periode van 1 juni 1996 tot november 1997, stukken waaruit blijkt van toestemming voor

omzetting van de aanvankelijke regeling op basis van verzekerd (gegarandeerd) kapitaal in een beleggingspolis; stukken waaruit blijkt of en hoe eiser is geïnformeerd over de kosten en risico's die samenhangen met deze omzetting en met de opbouw na omzetting; een overzicht van de berekening van de waarde-inbreng van NLG 11.692, onderbouwd met stukken uit de betreffende periode en een heldere specificatie. Eiser stelt – kort gezegd – dat hij over de omzetting (verzekerd kapitaal naar rendement uit belegging) ten onrechte nooit is geïnformeerd door Zwitserleven en dat hij geen toestemming voor de omzetting heeft gegeven. Voorts ontbreken stukken over de opbouw van zijn pensioen. Eiser is voornemens een procedure te starten waarin hij nakoming van diverse verplichtingen door Zwitserleven vordert. Hij wil helder hebben welke rechten hij heeft opgebouwd. Daarvoor heeft hij stukken nodig waarover hij nu niet beschikt. Vervolgens kan hij bepalen of er inderdaad, zoals hij vermoedt, zaken verkeerd gegaan zijn bij Zwitserleven. Gelet op het voorgaande heeft hij belang bij inzage in en afgifte van de gevorderde stukken. Zwitserleven concludeert tot afwijzing van de vordering met veroordeling van eiser in de kosten. Kort gezegd voert Zwitserleven aan dat alle bescheiden waarover zij beschikt reeds aan eiser zijn overgelegd. Zwitserleven heeft uitgebreid gemotiveerd aangegeven dat zij de door eiser verzochte aanvullende informatie heeft verstrekt voor zover zij daarover (nog) de beschikking heeft. Daarbij heeft zij aangegeven dat beleggingsresultaten niet separaat aan deelnemers worden verstrekt. De waardeontwikkeling blijkt uit de jaarlijkse waardeoverzichten, waarover eiser beschikt. Wat de kostenstructuur betreft heeft Zwitserleven gesteld dat dit een onderwerp is dat speelt tussen de werkgever en Zwitserleven, waarbij eiser geen partij is. Daarbij heeft Zwitserleven aangegeven dat het de werkgever is die de werknemer daarover moet informeren. De vraag is of Zwitserleven meer informatie kan en dient te verstrekken dan de reeds verstrekte informatie. De rechtbank is van oordeel dat niet is komen vast te staan dat Zwitserleven de nog gevorderde informatie tot haar beschikking of onder haar berusting heeft en dat niet is voldaan aan het vereiste van 'bepaalde bescheiden'. Eiser heeft tegenover de gemotiveerde betwisting van Zwitserleven niet nader onderbouwd dat Zwitserleven over meer stukken en schriftelijke informatie beschikt dan die zij heeft verstrekt. Eiser heeft in zijn laatste akte weliswaar gesteld dat er nog informatie moet worden overgelegd 'die tot op heden ontbreekt', maar heeft, terwijl dit gelet op zijn stelplicht wel op zijn weg lag, niet nader onderbouwd waaruit de conclusie moet worden getrokken dat Zwitserleven over die stukken beschikt dan wel dat het op weg ligt van Zwitserleven om die informatie aan eiser te verstrekken. De rechtbank heeft geen reden om te twijfelen aan de stelling van Zwitserleven dat zij niet over meer informatie beschikt dan die zij nu heeft overgelegd. De rechtbank is dan ook van oordeel dat niet kan worden vastgesteld dat Zwitserleven de gevorderde stukken (naar de rechtbank begrijpt; hetgeen genoemd wordt onder 14 van de akte van 3 juni 2020) tot haar beschikking of onder haar berusting heeft. Aan dit vereiste van artikel 843a Rv is dan ook

niet voldaan.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 02-09-2020

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2020:8420

Zaaknummer: C/15/283313 / HA ZA 19-16

Rechters: J. Blokland

Advocaten: J.L. Souman en W. van Heest

Wetsartikelen: 843a Rv

RECHTSPRAAK

Pensioenfonds Curaçao heeft hoogte pensioenuitkering correct vastgesteld

Geschil over hoogte pensioenuitkering bij pensioenfonds Curaçao. Klager meent dat de pensioenuitkering te laag is vastgesteld door het pensioenfonds. Volgens hem is de pensioengrondslag te laag vastgesteld. Het Gerecht legt de Pensioenlandsverordening overheidsdienaren uit en komt tot de conclusie dat het pensioenfonds de hoogte zo mocht vaststellen. De wijziging achteraf van zijn inkomen op grond van een vaststellingsovereenkomst is geen inkomenswijziging met een algemeen karakter.

Geschil over hoogte pensioenuitkering pensioenfonds van Curaçao. Klager was vanaf 1 februari 1996 tot aan zijn ontslag op 11 juni 2016 in verband met het bereiken van de pensioengerechtigde leeftijd op grond van een arbeidsovereenkomst werkzaam bij United Telecom Services (UTS). Op 27 juni 2016 heeft hij ouderdomspensioen aangevraagd bij het pensioenfonds. In juli 2016 heeft hij in verband met een geschil over zijn arbeidsvoorwaarden een vaststellingsovereenkomst gesloten met UTS. Bij brief van 19 juli 2017 heeft klager het pensioenfonds verzocht om artikel 24 lid 1 Pensioenlandsverordening overheidsdienaren (Plvo) niet bij de berekening van zijn pensioengrondslag toe te passen, maar de uitzondering van artikel 25 lid 3 Plvo bij de berekening van zijn pensioengrondslag toe te passen. Het pensioenfonds heeft dat verzoek afgewezen op 23 oktober 2018. Op 8 november 2018 heeft het pensioenfonds een pensioen toegekend van NAF 105.112 per jaar. Op 18 februari 2019 heeft het pensioenfonds het bezwaar tegen de afwijzing ongegrond verklaard. Daartegen heeft klager beroep ingesteld bij het Gerecht in Ambtenarenzaken van Curaçao. Klager beoogt te bewerkstelligen dat het pensioenfonds de pensioenvaststelling corrigeert omdat hij door de huidige pensioenvaststelling financieel nadeel ondervindt van het feit dat UTS hem pas in 2016 met het sluiten van de vaststellingsovereenkomst heeft gecompenseerd voor achterstallig salaris over de periode vanaf 2005 tot zijn pensionering in 2016. Reeds omdat de vaststellingsovereenkomst uitsluitend tussen klager en UTS tot stand is gekomen, kan de

wijziging achteraf van zijn inkomen op grond van de vaststellingsovereenkomst niet worden aangemerkt als een inkomenswijziging met een algemeen karakter. De wijziging heeft namelijk uitsluitend betrekking op de rechtspositie van klager. Om die reden kan niet anders worden geconcludeerd dan dat artikel 24 lid 3 Plvo niet van toepassing is op het geval van klager. Dat brengt met zich dat, zoals het pensioenfonds terecht heeft aangevoerd, voor de berekening van pensioenaanspraken van klager vóór 1 januari 2016 artikel 24 lid 1 Plvo dient te worden toegepast. In het midden kan blijven of een arbeidsgeschil over achterstallig salaris als een de werknemer persoonlijk betreffende omstandigheid als bedoeld in artikel 25 lid 4 Plvo kan worden aangemerkt. Reeds omdat UTS op grond van de vaststellingsovereenkomst alsnog het achterstallige salaris heeft voldaan is immers geen sprake van een toestand waarin klager niet of niet volledig in het genot is van zijn inkomsten. Daarom hoeft voor de vraag wat onder zijn ambtelijk inkomen moet worden verstaan niet te worden uitgegaan van de (fictieve) situatie als bedoeld in voornoemde bepaling. Het beroep van klager op die bepaling slaagt aldus niet.

Instantie: Gerecht in Ambtenarenzaken van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba

Datum uitspraak: 12-10-2020

ECLI: ECLI:NL:OGAACMB:2020:87

Zaaknummer: CUR20190100

Rechters: N.M. Martinez

Advocaten: J.J. Schelling en L.M. Virginia

Wetsartikelen: 24 lid 1 Plvo en 25 lid 4 Plvo

RECHTSPRAAK

Lager loon voor 65+-docent met arbeidsovereenkomst bepaalde tijd geen discriminatie?

Roemeense universitair docent die op basis van tijdelijke contracten doorwerkt na 65 jaar stelt dat zij gediscrimineerd wordt op grond van leeftijd en tijdelijkheid contract omdat haar beloning lager is dan die van 65+-docenten met een vaste aanstelling. Behoud van vaste aanstelling was alleen mogelijk voor docenten met promotorrechten. Het Hof van Justitie oordeelt dat er geen leeftijdsonderscheid is omdat zowel docenten met als zonder de status van promotor 65+ zijn. Onderscheid op grond van tijdelijk contract is er wanneer de docent met en zonder promotorrecht vergelijkbare werknemers zijn. In dat geval is een objectieve rechtvaardiging vereist anders dan budgettaire redenen. De nationale rechter moet dat beoordelen.

Werkneemster is van 1994 tot 2015 universitair hoofddocent geweest aan een universiteit in Roemenië. Op 11 juni 2015 bereikte zij de wettelijke pensioenleeftijd van 65 jaar. Vanaf 2016 heeft zij met de universiteit opeenvolgende arbeidsovereenkomsten voor bepaalde tijd gesloten voor dezelfde academische werkzaamheden die zij tot aan haar pensionering verrichtte. Daarvoor ontving ze een lager loon dan een 65+-docent met een vaste aanstelling. Behoud van haar vaste aanstelling was niet mogelijk. Die mogelijkheid was er destijds alleen voor docenten die tevens promotor waren. Volgens werkneemster is er verboden onderscheid op grond van leeftijd en op grond van het tijdelijke karakter van de arbeidsovereenkomst. De Roemeense rechter stelt prejudiciële vragen aan het Hof van Justitie EU. Het Hof overweegt dat er geen leeftijdsonderscheid is. Docenten met en zonder status van promotor vallen in dezelfde leeftijdsgroep. Het zijn allemaal werknemers die de wettelijke pensioenleeftijd hebben bereikt. Wel kan er onderscheid zijn op grond van de tijdelijke aard van de arbeidsovereenkomsten, nu docenten die tevens promotor zijn hun vaste aanstelling met een hoger salaris kunnen behouden na de wettelijke pensioenleeftijd en docenten die geen promotor zijn niet. Dan moet vast komen te staan dat beide groepen docenten zich in een

vergelijkbare situatie bevinden. De nationale rechter moet dit beoordelen, waarbij de vraag vooral is of de status van promotor veronderstelt dat sprake is van ander werk en andere opleidingsvoorwaarden. Zijn beide groepen docenten vergelijkbaar dan moet worden onderzocht of er een objectieve reden is voor het beloningsverschil. Geen objectieve redenen zijn in elk geval budgettaire overwegingen en doelstellingen die te maken hebben met het beheer van het personeel, zoals dat er te veel functies voor hoogleraren en universitair hoofddocenten zijn in vergelijking tot lagere functies.

Instantie: Hof van Justitie van de Europese Unie

Datum uitspraak: 08-10-2020

ECLI: ECLI:EU:C:2020:810

Zaaknummer: C-644/19

Rechters: N. Wahl, F. Biltgen en L.S. Rossi

Wetsartikelen: Richtlijn 2000/78/EG en Richtlijn 1999/70/EG